

SICIXIA. Do gr. *syzygia* 'unión'. Literalmente par, normalmente de opostos, que casan, unen ou enganchan.

Astronomía: Aliñamento de tres astros ou máis corpos celestes do mesmo sistema gravitacional.
Exemplo: posición do Sol, a Terra e a Lúa durante un eclipse ou durante unha lúa nova ou lúa chea.

Sinopse

Xiao é enxeñeiro de son. Un novo encargo lévaa á Costa da Morte para gravar os sons máis característicos da súa xente e a natureza. Alí coñece a Olalla, unha guía local que recolle algas no océano Atlántico. A partir de aí, as súas vidas escaparán ao seu control coma mareas rexidas por unha lei superior.

A PELÍCULA

Sicixia é unha longametraxe de ficción rodada na Costa da Morte, considerada na Antigüedad o punto máis occidental de Europa, *Finisterrae*, para os romanos.

Sicixia retrata o inigualable patrimonio da Costa da Morte, mesturando ficción e realidade. Cada fotograma bebe en cada secuencia e matiz das xentes e da singularidade desta terra.

O DIRECTOR

Ignacio Vilar

Ignacio Vilar pasou a súa infancia na aldea galega de Castrolleja (Petín de Valdeorras, Ourense). A vida na aldea, a relación coa natureza e as historias escoitadas no fogar espertarán e alimentarán a súa paixón polo cinema. Aos dezoito anos trasládase a Barcelona, onde funda unha escola de cine. No ano 1989 gaña o *Premio Carlos Velo* polo guión *Ollo Birollo*.

Pouco despois regresa a Galicia e funda a produtora **Vía Láctea Filmes**, na que dirixe longametraxes e curtametraxes en 35 mm e cinema dixital, documentais e series documentais para televisión. A súa anterior longametraxe, *A esmorga* (2014)

marcou un antes e un despois na cinematografía galega, ao bater récords de asistencia ás salas e recibir unha excelente acollida de público e crítica. Foi a primeira longametraxe rodada en galego nominada a un Premio Goya (Mellor Guión Adaptado) e a longametraxe máis premiada na XXª edición de Cinespaña, Toulouse (Francia): *Premio Mellor director* (ad hoc), *Mellor Interpretación Masculina* e *Mellor Fotografía*. Ignacio Vilar recibiu o *Premio da Cultura Galega* en 2015 polo seu compromiso coa promoción da lingua e cultura galegas. *Sicixia* é a súa última película.

Filmografía

Sicixia (2016)

A esmorga (2014)

Vilamor (2011)

Pradolongo (2007)

Un bosque de música (2003)

Illegal (2001)

www.vialacteafilmes.gal/

<http://aesmorga.gal/>

O DIRECTOR DE FOTOGRAFÍA

Diego Romero Suárez-Llanos

Tamén galego, Diego Romero posee una brillante carreira como director de fotografía a nivel internacional. Na súa recente filmografía destaca:

- *A Esmorga* (2014), dir. Ignacio Vilar. España. Premio á mellor fotografía, Cinespaña, Toulouse, 2015. Premio Mestre Mateo 2015.
- *The other side* (2014), dir. Roberto Minervini. EE UU. Premio Mellor Fotografía no Festival de Cine Europeo de Sevilla, 2015. Sección oficial "Un certain regard", Festival de Cannes, 2015.

- *Stop the pounding heart* (2013), dir. Roberto Minervini. EE UU. Premio David di Donatello. Mellor documental, 2014.

NOTAS DO DIRECTOR

Ignacio Vilar

Sicixia é a miña sexta longametraxe como director. As catro primeiras foron rodadas en 35mm e as dúas últimas, *A esmorga*, (2014) e *Sicixia* (2016), en cine dixital.

Sicixia foi concibida para poñer ao servizo da narración todas as posibilidades que ofrece o cinema dixital, xunto co idioma (galego), a dirección de actores, a fotografía, o son e o ritmo... Un cinema máis natural, espontáneo, arriscado e vangardista.

Sicixia é unha película voluntariamente periférica, que busca afastarse do Polifemo globalizador dos *media*; evitando os centros cinematográficos, ou quizais reinterpretándoos.

Dende Galicia, **Sicixia** quiere aproveitar a forza centrípeta do grande acelerador da historia do cine, interactuando con modelos moi identificables que fan integral a irmandade dos espectadores de

todo o mundo: o *Tabu* de Murnau, *L'eclisse* de Antonioni, *Dans la ville blanche* de Tanner, *L'arbre sous la mer* de Philippe Muyl, ou os *Lisbon story* e *Palermo shooting* de Wenders. Todos eles son filmes revisitados en **Sicixia**, dende a bruma deste *corner* do mundo.

Sicixia, que en galego significa eclipse, supón saír á luz, fuxindo da mecánica pouco celeste do cinema actual; abrir de negro a un modo distinto de producir ficción, non necesariamente *poverello* pero si cargado dun espírito netamente franciscano, moi afastado do *mainstream*, alentado cunha financiación alternativa, un guión aberto en continua construción e unha interpretación naturalista e arriscada. **Sicixia** é tamén unha película rodada nunha lingua periférica, o galego dos pobos mariñeiros.

A periferia é onde o mundo se diferencia, non onde remata. Para os romanos, en *Finisterrae* remataba o mundo. **Sicixia** quiere que principie aquí.

O equipo da película, case *herzogiano*, subiu aos cumios do Monte Pindo a filmar por primeira vez unha ficción no cumio do monte sagrado e mítico.

O tratamento único e directo da natureza poderosa significa aquí o valor do contacto profundo coa terra, da que xorde a historia de amor telúrica entre o técnico de son, un urbanita errante, e a moza “salvaxe” e aldeá que recolle algas. Ela mesma é a terra. E tamén o mar.

As cámaras de *Sicixia* mergullaron nas augas dun bosque animado de algas, das que unha Leda vestida de neopreno emerxe para namorar ao cisne con forma de Zeus derrotado, perdido fronte á descomposición dun mundo decrépito no que xa non cre. Pois o filme é a historia dun amor sen barreiras, arrastrado pola paixón, pero fatalmente cargado dun fado maldito e fillo da incompreensión do mundo civilizado. Nos labirintos, nos abismos dos cantís están todas as preguntas.

O protagonista busca as respostas, rexistra para os arquivos sonoros os laios primeiros da cultura galega, dende a fala diversa e rica ata os rinchos da “rapa das bestas”, onde os *aloitadores* cortan as crinas ao cabalo libre, todo un símbolo do mundo salvaxe en loita persistente coa civilización castradora.

Sendo o son un dos protagonistas indiscutibles do filme, poderíamos dicir que *Sicixia* é unha historia para “ escoitar a

vida na Costa da Morte”. Sons inconfundibles coma o do mar, o vento, as aves, os acentos, a puxa na lonxa ou os encaixes de Camariñas, entre outros, veñen e van entre silencios que salientan a súa singularidade. Con esta perspectiva pretende ofrecerse unha experiencia diferente ao espectador, nun mundo dominado polo poder da seducción da imaxe.

Neste sentido, a elección da profesión do personaxe principal, lonxe de ser casual, responde a un dobre obxectivo: dotalo de credibilidade e converter o son en protagonista e fío conductor da historia.

E, para cumprir o citado propósito, a fotografía adopta unha visión obxectiva. Así, dende a simplicidade, fuxe de encadres rebuscados e inverosímiles e autoimponse a liña dos ollos como fronteira infranqueable. A propia técnica de rodaxe, cámara en man (con movementos suaves), e o uso dunha única lente –xa que o único punto de vista é o do director que observa anacos da vida dos personaxes e o contexto no que se desenvolve o drama–, son clave para afastarse dos artificios cinematográficos e crear unha contorna de confianza tanto para os protagonistas coma para as persoas que se interpretan a si mesmas nesta ficción anegada de realidade.

“Hai cousas que non se pensan coa cabeza”, sentencia a Afrodita da fin do mundo. O valor etnográfico, a forza do medio natural, impóñense á razón. A relación do home moderno coa natureza é

un tema que me obsesiona, de aí que estea tamén presente nas miñas anteriores longametraxes: *Pradolongo* (2007), *Vilamor* (2012) e mesmo *A esmorga* (2014).

Sicixia é a combinación da experiencia coa curiosidade de experimentar con novas técnicas cinematográficas, reflexionando sobre temas universais a través dunha mirada distinta e persoal, dende a perspectiva desta fin do mundo.

Ano: 2016

Duración: 98 min. aprox.

Idioma: V.O. Galego, V.O.S. Español, inglés e francés

Calificación ICAA:

Non recomendada para menores de 12 anos.

Especialmente recomendada para o fomento da igualdade de xénero.

EQUIPO ARTÍSTICO

Monti Castiñeiras	<i>Xiao</i>
Marta Lado	<i>Olalla</i>
Arantza Villar	<i>Alís</i>
Artur Trillo	<i>Tío de Olalla</i>
Daniel Trillo	<i>Pedro</i>
Tamara Canosa	<i>Doctora</i>

EQUIPO TÉCNICO

Director	Ignacio Vilar
Guionista	Ignacio Vilar
Produtores	Marina Fariñas
	Ignacio Vilar
Dir. Fotografía	Diego Romero Suárez-Llanos
Foquista	“Ricky” Morgade
Sonido	Bernat Fortiana
Montador	Fernando Alfonsín
Produtora	Vía Láctea Filmes

